

VIËN e blërçmia Haraxii,
mosse e blerçme e mosse e ree,
màali e mbàrrie gjith e dheszur,
si një vâiszë tçila dhëndrrit,
tçë e dhifis mbë gchas, dëftonet
dçikaràn të parën herë.
Dridhet miçthit trundafilie,
e ajò mbaan përurur kriet
mbi të bardhat sis të friitura
tçë suvâliën; e gjith kurmin
ndien t'i rriedhjnë dishirimin.
Ngchë sheh më nkaa siit, se i sdripet
si një skjep, e i viën të klee,
e i kjëmbojën veçt e njomet
e mbi çtrat szalisur lêhet.
Jo ngchë lêhet Haraxia;
ajò jk, po jk me helm,
e gjith lulet edhë bari
për të sajat lot çkëlkjejën.

LA bionda Aurora viene,
sempre bionda e sempre giovane,
tutta accesa d'amore e di pudore,
come una fanciulla che allo sposo,
il quale sorridendo la mira, mostrasi
nuda per la prima volta.
Fremono le rosee carni,
ed essa, china la testa
sulle mammelle bianche e turgide
che pulsano, per tutto il corpo
sentè correre il desiderio.
Più non vede, chè le scende agli occhi
come un velo, e quasi piange,
e le orecchie ronzanle, e vien meno,
e sul letto si abbandona svenuta.

Non l'Aurora s'abbandona;
essa fugge, ma fugge con dolore,
e tutti i fiori e le erbe
brillano delle sue lacrime.